

Capitolul 3

Era începutul lunii iunie. Soarele mângâia pământul și săruta florile. Viața făcea zgomote mari, natura clocotea și, odată cu ea, începea să se nască și dorința. În ziua aceea ceva l-a făcut să-i scrie. Știa că este ziua ei și asta nu-i dădea liniște. Nu știa cum era mai bine să procedeze. A intrat pe profilul ei și a stat minute întregi cu telefonul în mână, fără să știe dacă e bine să-i scrie sau e mai bine să tacă în continuare și să o păstreze numai în inima lui. S-a torturat clipe bune așa, cu degetele pe taste, până când i-a scris, în sfârșit... nimic mai mult, nimic mai puțin: „La mulți ani!”

La câteva clipe depărtare și totuși la kilometri distanță, ea stătea cu telefonul în mână și răspundea la mesajele primite. L-a văzut, a privit un pic fotografia alb-negru de la profil și i-a răspuns la fel de simplu... nimic mai mult, nimic mai puțin: „Mulțumesc!”

Și tăcerea s-a așternut iar.

La nouă dimineța, Paul se pregătea să plece din oraș. Cristina îi pregătise toate cele necesare deplasării ca de obicei. Știa cât era de pretențios, nu voia să-l supere.

Paul Mincu, soțul ei, era managerul unei firme de imobiliare și își permitea să își facă programul după cum avea chef. După o bună perioadă de timp, făcuse câteva tranzacții foarte profitabile și, de ceva vreme, prefera să se relaxeze și să călătorească spre destinații extravagante. Adora ieșirile cu bărbații din mediul lui de afaceri. Pentru el, astfel de prietenii erau mai presus de orice și mai ales de oricine, inclusiv de familie. Era un tip foarte comod, avea impresia că totul i se cuvine, iar banii reprezentau doar un plus de confort, adăugat aroganței.

Paul era un bărbat bine, trecut de cincizeci de ani. Abia intrat în cea de-a doua tinerețe, voia să își trăiască din viața din plin, gustând cu poftă din toate plăcerile ce se iveau. Deși nu atrăgea în mod special prin aspectul lui fizic, era tot timpul elegant, foarte atent la modul în care se îmbrăca, ceea ce le determina pe doamne să-și întoarcă privirile către el. Sau poate că atitudinea lui le făcea să-l dorească: emana siguranță în orice situație. Pe lângă aceste mici plăceri costisitoare, Paul mai căpătase una: iubea parfumurile. Folosea, poate în mod excesiv, *Oud For Greatness*, lăsând în urma lui o puternică notă de lemn de agar, iar efectul asupra femeilor era exact cel scontat.

Încă somnoros, Paul s-a ridicat din pat, și-a aruncat tricoul de pe el și s-a îndreptat spre fereastră. Soarele era deja sus și lumina lui orbitoare l-a făcut să lase jos draperia și să se ascundă în spatele ei. A făcut duș, s-a îmbrăcat în grabă și a ieșit. După-amiază avea o întâlnire importantă, pentru care trebuia să se pregătească. Avea prezentarea unui imobil, undeva, departe de oraș. Dacă tranzacția îi reușea, urma să se aleagă cu un venit substanțial.

Tot în grabă și-a sunat și secretara, o tânără până în treizeci de ani, dispusă să facă orice pentru a-i atrage atenția și gata oricând să-i hrănească ego-ul. Paul profita de slăbiciunea ei față de el, așa că nu rata nicio ocazie să o șantajeze emoțional. În scurt timp, fata devenise marioneta lui.

S-a urcat în mașină și a plecat. Pe drum, a oprit în dreptul sediului. Agitat, că secretara nu-l aștepta afară, a sunat-o.

– Unde ești? Ți-am spus că vin să te iau din față!

Monica și-a luat mapa cu hârțiile, toate ordonate și organizate perfect, și a ieșit. De la ușă a văzut mașina și pe el gesticulând haotic. Știa că va fi nervos toată ziua. Deja își făcea planuri cum să-i intre în grații, dar asta nu-i reușea întotdeauna.

– Bună! l-a salutat rezervată, urcându-se în dreapta lui.

– Hai, urcă odată, nu am toată ziua de pierdut cu tine! Trebuie să ne grăbim!

Tânăra s-a așezat repede pe scaun, a închis portiera și, grăbită, și-a prins centura de siguranță. Fără să aștepte nici măcar o secundă, atât cât era

O altă ea

necesar Monicăi să se așeze, Paul a plecat nervos de pe loc, lăsând urmele pneurilor pe asfalt în timp ce tura motorul la peste 3000 rpm. Nici măcar o singură privire nu i-a aruncat.

La naiba! Trecuse aproape jumătate de an de atunci. Verificase în fiecare zi mesajele și se rugase să găsească acolo ceva de la ea. Orice! Putea să-l certe, putea să-l întrebe cine este, putea să fie și ea mai curioasă. Însă ea nu-i mai scrisese nimic. De ce oare?

Venise deja octombrie și toamna bătea în geamuri, împrăștiind regrete și melancolie. Era chiar după o ședință foto în natură și, în timp ce se odihnea, a scos telefonul. Din reflex, s-a uitat să își vadă mesajele, a mai aruncat un ochi pe pagina ei și și-a înălțat privirea către cer. Rămase tăcut minute în șir. Cum era, oare, cel mai bine? Ce putea să facă? Nu-și putea lua gândul de la ea, dar nu știa cum să procedeze ca totul să fie bine. Știa că o voia pentru el, indiferent de preț. Nu-i păsa de nimic altceva. Scopul lui trebuia atins.

După lungi frământări, i-a scris. Dacă poate fi numit un act de curaj faptul că a reușit să apese pe un *emoticon*, un *happy face*, și să-l trimită, ei bine, asta făcuse el.

A stat cu telefonul în mână minute în șir, așteptând ca ea să-i întoarcă măcar același zâmbet. După patru ore în care frământase telefonul și

inventase în mintea lui povești, scenarii, secvențe, a apărut pe ecran același răspuns.

E bine! și-a spus în gând. În sfârșit, am reușit să comunicăm, așa că n-a mai pierdut timpul și s-a apucat să-i scrie: „Ce faci?”

Ar fi fost atât de simplu să-i răspundă, dar nu, ea se gândea la multe în clipa aceea și, în plus, acum apăruse o nouă întrebare: cine era persoana care dorea să știe ce face ea? Nu ștersese mesajul de la ziua ei, era încă acolo. Totuși nu putea să facă nicio conexiune cu trecutul, nici măcar cu viața ei anterioară, în cazul în care ar fi trăit așa ceva. S-a calmat, a încercat să se concentreze pe ceea ce scria, a lăsat telefonul departe, ba chiar l-a sechestrat în poșetă, numai să nu-i mai atragă atenția. După ce a terminat articolul, gândul i-a revenit. Atunci a recuperat prizonierul de unde îl încarcerase și a intrat pe pagina lui. Pentru prima dată făcea asta și simțea că încalcă intimitatea cuiva. Nimic din ceea ce vedea acolo nu-i părea cunoscut – câteva persoane comune în vasta listă de prieteni, care nu-i spuneau nimic clar. Atunci s-a hotărât să-i scrie: „Iartă-mă, a trebuit să intru pe profilul tău, ca să-mi dau seama dacă te cunosc sau nu. Îmi pare rău, dar nu știu de unde să te iau. Îți doresc o zi frumoasă!”

A citit mesajul și a zâmbit. În clipa aceea se simțea cel mai fericit om de pe pământ. Nu a lăsat timpul să treacă, mai ales că era conștient de faptul că ea avea încă telefonul în mână: „Tu nu mă cunoști. Eu, pe tine, foarte bine.”

Mesajul s-a întors ca un bumerang. Cristina îl

privea și nu știa cum să procedeze. Oare era mai bine să-l blocheze și să oprească comunicarea cu el? Cine era acest bărbat? Întrebarea asta nu-i dădea pace, o nelinișteea tocmai ceea ce simțea, dorința să nu renunțe. Fără să se gândească prea mult, i-a răspuns: „Mă faci să cred că sunt amnezică și nimeni nu mi-a spus nimic despre așa ceva.”

După ce a citit mesajul, a început să râdă. Îi plăcea atitudinea ei. Îl incita. Nu se așteptase să fie atât de spontană și de îndrăzneată. I-a plăcut foarte mult răspunsul, tocmai pentru că discuția continua și pentru că era exact așa cum o știa el... inteligentă și hotărâtă:

„Nu cred să fi fost amnezică, doar că nu ai avut ocazia să mă cunoști.”

„Și atunci cum de spui că tu mă cunoști?”

„Uite, îți voi spune câte ceva despre tine. Ce se întâmpla acum mai bine de douăzeci de ani. Dacă are legătură cu tine, continuăm discuția. Dacă nu, sunt dispus să dispar iar.”

Cristina era înmărmurită. Era prima dată când i se întâmpla asta. Cum naiba reușise până acum să transmită tuturor bărbaților mesajul că nu este dispusă la nimic și acum, dintr-odată, a apărut acest... Fo-dor... Ce însemna asta oare: fo-fotografie, -dor? De unde venea? Câteva minute bune a stat și s-a gândit, a călătorit în trecut, fără să găsească nimic. Nu-și amintea de niciun băiat pe vremea aceea cu care să fi fost, fie chiar și numai pentru câteva clipe. Bine, la vremea aceea toți prietenii erau adolescenți, iar acest bărbat nu avea

nicio fotografie care să-i ofere indicii! De asta era convinsă și ea. În plus, la stare civilă scria clar că era și căsătorit. S-au așternut iar multe minute de tăcere. Ar fi vrut să-i scrie, să accepte, dar nu avea suficient curaj. A deschis fereastra, locul ei preferat, și, privind crizantemele, încercă să-și restabilească echilibrul.

„Știam că nu-mi vei mai scrie, am simțit că-ți este teamă. Ce faci acum? Ai deschis fereastra și admiri crizantemele? Ai cumva crizanteme galbene în fața ferestrei?”

După de a citit mesajul, a rămas înmărmurită. Nu înțelegea cum bărbatul din telefon știa toate acesta, mai ales ce făcea în acel moment.

„Te cheamă Doru, Dorian, Dorin sau altă variantă a acestui prenume?”

„Mă poate chema și așa, dacă așa vrei tu.”

„Eu vorbesc serios. Nu era o glumă. Încerc să te găsesc undeva, în mintea mea, iar tu nu-mi ușurezi deloc situația. De unde mă cunoști?”

„Nu vrei să luăm lucrurile încet, fără grabă? Cred că la vârsta noastră ar fi mai înțelept.”

„Asta încerc și eu... acum, aș putea să aștept chiar și douăzeci de ani până să-mi fac curaj să-ți scriu. Observ că atât ți-a luat ție.”

„Corect, dar nu aș vrea să mai dureze atât. Îmi este de-ajuns greșeala mea.”

„Eu sunt Cristina.”

„Mă bucur să te cunosc oficial. Doru...”

„Deci te cheamă așa?”

„Credeam că vei fi și tu încântată să mă cunoști.”

O altă ea

„Simt că nu spui adevărul...”

„Spune-mi ce mai simți?”

„Referitor la tine, simt că-ți dorești foarte mult o prietenă. O persoană cu care să vorbești. Cred că ai un suflet foarte bun din moment ce faci fotografiile acestea pline de sensibilitate. Dar vreau să știu cum te cheamă.”

„Cristina, chiar asta îmi doresc. Accepți să fim prieteni?”

„Da...”

„Am simțit asta de la început. Și tu ești în căutarea unui om cu care să vorbești despre orice. Cred că... te simți singură.”

„Momentan nu vreau să vorbesc despre asta. Nu vreau să-mi pun viața personală pe tarabă. Nu am nimic de vânzare.”

„Să înțeleg că asta e o metaforă. Te asigur de toată confidențialitatea. Tot ce vom vorbi va rămâne între noi.”

„Adică vom împărtăși secrete?”

„Exact.”

„Nu mă simt în siguranță când am secrete.”

„În general așa este, acum este un caz special.”

„Nici cazurile speciale nu-mi plac. De unde ai știut că-ți voi scrie azi? Am văzut mesajul tău de acum șase luni. Nu ai fost deloc perseverent.”

„Știam că-mi vei scrie. Cea mai mare calitate a mea este răbdarea.”

„În unele cazuri nu ajută la nimic. De multe ori e nevoie de acțiune de moment.”

„Nu am spus că nu mă bucur de moment. Știu că

cele mai prețioase amintiri sunt acelea în care ne dovedim răbdarea.”

„Ai promis că-mi vei spune trei lucruri din trecut.”

„Sigur... Întotdeauna mă țin de cuvânt. Ai studiat mult...”

„Mulțumesc, asta ar putea oricine să priceapă, fără să mă cunoască.”

„Eu am stat un timp în preajma ta.”

„Îmi pare rău că nu te-am observat.”

„Eram mereu cu o altă fată... sau femeie. Am iubit mult.”

„Oooo, dar nu te-ai jucat deloc!”

„Te rog să mă ascuți. Așa este tinerețea, tumultoasă. Nu știm să facem alegeri din prima. Nu așa ca tine. Cum îți spuneam, am iubit mult... Multe dintre ele îți erau prietene. Multe dintre ele erau prietene între ele. Poate...”

„Ce ciudat, credeam că numai în filme e posibil așa ceva.”

„Filmele sunt făcute după fapte reale. Iar eu le-am iubit într-un fel atât de inocent, încât nu am rănit pe niciuna. Poate că ele nici nu știu că le-am iubit. Poate că nici nu a fost iubire. Le îndrăgeam pentru calitățile pe care le regăseam, le căutam, le admiram. Erau atât de diferite toate. Și, totuși, prietene foarte bune.”

„Și eu? Ce amestec am eu în povestea asta?”

„Tu ești una dintre ele.”

„Serios?”

„Da. Sper să nu te deranjeze sinceritatea mea. Nu

O altă ea

aș putea să încep o prietenie cu tine fără onestitate. Sper că ești de-acord cu mine?”

„Sunt de acord cu asta, doar că m-ai luat prin surprindere cu afirmația ta. Chiar nu te înțeleg!”

„Draga mea, asta se întâmpla acum mai bine de douăzeci de ani. Din păcate, nu mai putem schimba trecutul. Tot ceea ce pot să fac este să mă gândesc la prezent. Iar acum am, în sfârșit, bucuria să vorbesc cu tine.”

„Să înțeleg că noi nu am vorbit niciodată, deși tu susții că m-ai iubit?”

„Nu cred. Eu poate am vorbit, dar tu...”

„Eram așa ingrată, încât nici nu-ți răspundeam?”

„Nu. Erai foarte serioasă și nu-ți permiteai pe vremea aceea să greșești sau să te abați de la calea dreaptă. Asta apreciam enorm de mult la tine. Ba chiar m-am bucurat când m-ai ignorat.”

„Nu știu ce să mai cred. Doru...”

„Da, Cristina.”

„Sunt confuză, scuză-mă! Poate o să scriu numele tău de mii de ori, să încerc să rezonoz puțin cu el. Să-l aduc cumva în mintea mea.”

„Te înțeleg. E drept, mi-ar plăcea să-l rostești în alt context, dar nu pot cere prea mult.”

„Nu înțeleg...”

„Hai să revenim mai bine la povestea inițială! Am intrat în grupul tău de prietene, din dorința de a-ți fi aproape. Simțeam o atracție imensă față de tine. Nu era atracție fizică, era numai sentimentul acela pur că vreau să stau pe lângă tine. Îți sorbeam cuvintele și ascultam tot ce le spuneai celorlalți. Nu m-am

apropiat niciodată prea tare, de aceea nu m-ai observat. Am fost foarte discret. Hai să-ți spun numele persoanelor din cercul tău, ca să te convingi că nu te mint.”

„Da, din păcate nu am păstrat legătura cu nimeni...”

„Știu. După plecarea ta nimic nu a mai fost ca înainte. M-am retras și eu la puțin timp. Încercam să te descopăr în fiecare femeie. Nu am reușit, mă făceam singur să sufăr.”

„Nici măcar nu am bănuit toate astea. Niciodată nu m-am gândit că...”

„Că e posibil să ai un admirator secret atâta timp.”

„Cât timp? La ce te referi?”

„La tot timpul de atunci și până acum.”

„Adică...”

„Oarecum. Nu te-am spionat deloc. Periodic simțeam nevoia să te văd, să știu că ești bine, de fapt, voiam să știu că trăiești.”

„Nu pot să cred, atâția ani...”

„Crede-mă, nu te mint. Orice vrei să știi, întreabă-mă! Îți voi răspunde cu toată sinceritatea. Nu am nimic de ascuns. Nimic. Mi-am trăit viața în adevăratul sens al cuvântului, am iubit mult, am cunoscut multe femei, dar niciuna nu a reușit să mă facă să te uit. De fiecare dată mă gândeam la tine. Mereu simțeam nevoia întoarcerii în timp. Știi că simțeam când erai tristă?”

„Și ce făceai atunci?”

„Încercam să te văd. Voiam doar să-ți transmit

O altă ea

energie pozitivă, să-ți însuflu curaj, să te fac să vezi partea frumoasă a lucrurilor. Nu am reușit mereu, dar m-am străduit.”

„Nu credeam că ziua asta îmi va rezerva o surpriză atât de mare. Credeam că știu totul despre trecutul meu. Nu bănuiam că tu exiști...”

„Sunt real, crede-mă! Vrei să ne vedem?”

„O, nu!”

„Ce te sperie așa de tare? Nu sunt chiar așa de urât, să știi.”

„Nu, nu asta. Știi, oamenii mici fac greșeli mici, oamenii mari fac greșeli mari.”

„Crezi că ai putea să greșești? Nu te-ai vindecat încă de fobia asta. Nu ai oboseț să faci totul corect? Nu vrei să riști puțin?”

„Nu sunt pregătită pentru asta, Doru...”

„Cristina... Mai dă-o încolo de viață și de virtute! La naiba! Mă disperă cu asta!”

„Cred că e timpul să ne luăm rămas bun...”

„Pentru astăzi, sper că nu te-am supărat... Ce repede a trecut timpul!”

„Chiar la asta m-am gândit și eu când am văzut cât este ceasul.”

„Îmi permiți o întrebare? Sunt indiscret. Te rog să mă ierți!”

„Te ascult. Promit să-ți răspund.”

„Cum te-a cucerit Paul?”

„Ce întrebare! Îl cunoști și pe el? Eram tineri, mă refer la mine, nu știam ce este viața. Și-apoi, când fac un pas, îmi asum continuarea. Au fost impulsurile tinereții, dragostea.”

„Da, îl cunoșteam puțin și m-am întrebat mereu ce a făcut special să fie cu tine, să te merite, să facă parte din viața ta. L-am considerat mereu cel mai norocos om din lume. V-am văzut împreună...”

„Nu știam.”

„Acum trebuie să fug.”

„Spor la ceea ce faci!”

„N-ai vrea să știi. Am o întâlnire.”

Conversația s-a terminat la fel de imprevizibil cum a început. Singurul regret pentru el a fost faptul că nu i-a spus că este îndrăgostit de ea. Doar acesta era modul lui de a acționa și știa că de fiecare dată femeile cedează repede. Ce-l făcuse să schimbe strategia?